

Р Ж ЖЪ

Когато отъ синуритѣ погледнатъ като сини очи метличинитѣ и ржжъта пожълтей като пламъкъ. Когато единъ денъ подиръ пладне, въ голѣмия виръ надъ дѣдо Пеювата воденичка дойде да се окже лѣтото. Почернѣло отъ горещия вѣтъръ се хвърли надолу съ главата и залей съ плѣсъкъ и смѣхъ върбалака. Резведрено и весело то нахлува бѣлата си риза съ червенъ шевъ, намѣта абичката си и трѣгва нагоре къмъ Коминчето презъ високитѣ ниви. И затрептява въ огнения въздухъ гласъ на гургулица, гласъ на нашето родно лѣто.

Надъ Узуналанъ размахватъ сини криле щъркелитѣ и съ проточени шии се спущатъ надъ вехтитѣ гробища.

Небето става бистро и бездѣнно. Слънцето цѣлъ день пече опрѣхналия грѣбъ на нивитѣ. Надъ плетищата се зачервятъ сливитѣ и широколистнитѣ тикви обвесагъ жълти звѣнчета, които звѣнятъ залюлѣни отъ кротката пѣсенъ на пчелитѣ.